

A wide-angle photograph of the Golden Gate Bridge in San Francisco, California. The bridge's iconic red-orange towers and suspension cables are prominent against a clear blue sky. The bridge spans the deep blue waters of the San Francisco Bay. In the foreground, the historic Fort Point is visible, featuring a large, multi-story brick building with many windows. A parking lot with several cars and a small white building are also visible. The coastline is rocky, and waves are breaking against the shore. The overall scene is bright and clear, suggesting a sunny day.

Cyklocestování 2015

Jindřich Hegmon

Díky Vám

Děkuji všem, že se můžu věnovat tak krásné zálibě, jakou je cykloturistika. V roce 2015 jsem si ji užil dostatečně a s celkovým počtem 4450 najetých kilometrů za rok jsem též spokojen. Ze všeho nejvíc děkuji Evě a také Evči, že Jirka může jezdit se mnou.

Cyklocestování 2015 - část 1.

SAN FRANCISCO - SAN DIEGO USA 26.3-13.4.2015 - 1115 KM

Už zase jedu. Tentokrát na kole a v San Francisku. Odletěli jsme s Michalem Hajdou a Karlem Schlanzem 26.3. 2015 přes Londýn do San Franciska. Let trval přes třináct hodin, kvůli téměř dvou hodinám stráveným v letadle na letišti. Seděl resp. ležel jsem pohodlně, tak se to dalo v pohodě vydržet a vlastně jsem ani nevěděl, že trčíme na letišti, protože jsem spal. Tentokrát bohužel cestuji bez Jirky, má moc práce. Na kole se mnou jede Michal a autem nás doprovází Karel, takže se jedná o jednodušší verzi expediční cyklistiky, jenom se zavazadly na jeden den, bez tašek na nosiči. Včera jsme byli po přeletu totálně kožení a ještě jsme ji dali na večeri pěkně hnusné smažené kuře. Noc byla kupodivu docela v pohodě a spal jsem až do rána. Po ranních pancake s jahodami a borůvkami jsme si ještě trochu po spinkali a asi v deset vyrazili směr San Francisco a hned na kole. Jeli jsme z jihu a díky tradiční mlze nad městem skoro nic neviděli. Jakmile jsme přijeli na Pier 39, vyjasnilo se a začalo být krásně. Vyfotil jsem se na stejném místě, kde jsme v roce 2011 skončili cyklotrasu Seattle – San Francisco. Místo - Pier 39 s Alcatrazem za zády. Hned jsme zašli na víno do hospůdky na Pier 39, kam jsme párkrát zašli s Jirkou a Honzou a pak i Evčou a Evčou v červenci 2011.

Karel si půjčil kolo v jedné z mnoha půjčoven a jeli jsme kolečko po pobřeží, přes Golden Gate a pak lodí zpět na Pier 39. Půjčovna kol je jedna z hlavních atrakcí zde a i proto jsme na kole potkali spoustu Japonců. Cestou zpět jsme to vzali přes San Franciské kopečky, kudy jezdí Cable Tram, po Main Street a kolem hotelu, kde jsme bydleli s Jirkou a Honzou v roce 2011, kolem radnice a zpět na jih. Trochu jsme zakufrovali, tak z toho bylo pěkných 70 km. Michal byl překvapený z podmínek pro cyklisty a jim vyhrazeného pruhu skoro všude a trochu se bál velkých aut a v černošských čtvrtích. Já mám tradiční problém se svým nedoléčeným pokašláním a škrábáním v krku, které mi otravuje v zimě život. Jinak se cítím dobře a je poznat že jsem letos přes zimu šlapal na rotopedu. Večeře ve skvělém čínském bufetu bohužel bez piva, neměli licenci. Zítra vyrážíme na jih.

28.3. sobota - 77 km. Spíme ve stanu, teda chatce z látky za 120 dolarů na noc. Karel to nemůže skousnout. Poslední vesnice totiž byla tak před čtyřiceti kilometry. Dnes jsme ujeli 77 km s větrem v zádech a přes pár kopečků. Hned první kopec jsme přejížděli napříč poloostrovem přes South San Francisco. Pěkné předměstí plné dřevěných domků, domů a vilek. Následoval krásný sjezd k Pacifickému pobřeží. Jako obvykle impozantní pohled. Hned za San Franciskem je několik rekreačních oblastí s public (volně dostupnými a vybavenými) plážemi a parkovišti a piknik areami. Spousta surfařů a krásné vlny. Domů postupně ubývalo, na konci jednoho kopce nás čeká krásný tunel s širokým pruhem pro cyklisty. Jedeme po silnici s číslem 1, oceán napravo a chvílemi kopečky nebo zemědělská krajina nalevo. Shoulder (krajnice) je široký a nebýt na něm občas pár střeptů, tak bych ani nepíchl. Píchl jsem, ale defekt byl opraven za pár minut. Wi-Fi (Internet) funguje i ve stanu, krásná příroda, teplo a klid. Než nám nachystali luxusní ubytování dali jsme si s Karlem v místní příjemné restauraci výborné krevety v ještě lepší omáčce. Večer jsme tamtéž trochu vína popili, asi bylo kvalitní. Ráno jsem byl nezmrzlý ze stanu, jako ryba, nebolela mne hlava. Překvapením pro nás byla diskuze s mladým párem, kdy nás ujistili, že pobyt ve zmiňovaném stanu je super akce na víkend. Karel nesouhlasil.

77 km, 4:26 hod, 17,7 km/hod 836 m převýšení, Teplota 20.3 C, 3684 kalorií

29.3. neděle První ujetá stovka na kole letos - přesně **102 kilometrů** a skoro 700 metrů převýšení. Vyjeli jsme kolem deváté. Jednička byla prázdná, skoro žádný provoz, široká krajnice, žádný vítr a lehký opar. Pořád to není na krátké kalhoty a škrábání v krku mne stále s různou intenzitou otravuje, ale lepší se to. Prvních čtyřicet kilometrů do Santa Cruz byla cestou jedna malá vesnička v které jsme nezastavili. Oceán, krásné útesy nebo naopak opět zemědělská krajina. Myslím, že jsme jeli i slušné tempo, ale vzhledem k tomu, že na tachometru mám puštěnou jenom velmi obrysovou a hrubou mapu, ověřím data až po přehrání do počítače ve Zlíně. Santa Cruz je město s pěknou promenádou na útesech nad mořem a spoustou atrakcí. Asi je tu i ráj pro surfery. Byli jich stovky a pravděpodobně jsme je viděli i soutěžit. Děvčata měla prkna velmi malá a když se zadařilo jeli moc pěkně. Strávili jsme jejich pozorováním skoro hodinu.

V Santa Cruz byli kromě surferů beach volejbalisti, kasino a tři horské dráhy a spousta kaváren. Než jsme z města vyjeli, najeli jsme 10-15 kilometrů. Následovalo klíčování po docela dobře značené Pacific coast bike road mimo hlavní silnici po místních okreskách s tradičně řídkou zástavbou dřevěných domů všeho druhu. Po vyjetí dnes asi nejdelšího kopce se před námi rozprostřeli gigantické lány jahod. Jahodovými poli jsme jeli minimálně hodinu. Michal nechtěl věřit, že tak velká pole nejsou státní. Musel jsem mu vysvětlit, že tady není státní skoro nic (poslední státní byl celník na letišti). Cestou se s námi dal do řeči jeden z desítek cyklistů, které jsme míjeli a říkal, že máme kliku na počasí. Je prý líp než v létě a loni v tuto dobu pořád přšelo. Asi deset kilometrů před cílem jsme si koupili od místního farmáře mexického původu (vypadá to že jahody pěstují hlavně Mexičané) košíček čerstvých a velmi chutných jahod. Posledních deset kilometrů opruz proti větru.

Bydlíme asi doposud nejlépe. Motel za 85 USD. Velký a čistý pokoj s televizí a ledničkou, Karel je na výsost spokojen. Ubytování na následující dva dny máme zjednané. Ryby v mexické restauraci byly super. Michal si právě jel s Karlem (doprovod) zaplavat do moře. Doufám, že nepřijdu o sparingpartnera, je asi trochu studené. Dnes už mám v plánu jenom ležet a relaxovat.

*102 km, 5:30 hod, 18,7 km/hod
686 m převýšení, Teplota 18.6 C, 4445 kalorií*

30.3. pondělí. Druhá stovka. **102 km** a 1350 metrů převýšení ve velmi scénické krajině. Vyjeli jsme z Marina směr Monterey po krásné cyklostezce mezi písčnými dunami. To trvalo asi dvacet kilometrů. V Monterey jsme sice nevěda, ale bez rozpaků pokračovali směr Pacific Grove, což nebyla přímá cesta, ale pokračování cyklostezky na poloostrov určený k rekreaci a jiným radovánkám. Míjeli jsme golfové hřiště, písčné duny a spoustu různých typických místních dřevěných obydlí a neuvěřitelně rychle běžajících lidí.

Následovalo docela dlouhé stoupání a pak klesání a kufr v místní čtvrti velmi malebných a různotvarých dřevěných domků. Za dvě a půl hodiny jsme se zastavili u supermarketu a měli najeto jenom 36 km. Navíc Michal byl frustrován, že mu nevrátil pokladní (nevšiml si, že drobné se sypou automaticky do malého kastlíčku u pokladny). Musel si vyslechnout přednášku, že v civilizovaném světě lidé primárně nepřemýšlí, jak někoho okrást. Na již zmíněném kilometru jsme se napojili na silnici jedna a začalo to nahoru a dolů. Lesem, po oceánských útesech, prostě krásné scenerie. Nejdelší stoupání mělo převýšení dvě stě padesát metrů. Jeden sjezd byl zase pro změnu neobyčejně táhlý a po větru, pohoda. Cestou asi dvě místní lesní dřevěné hospody a jinak nic. Na 102. kilometru jsme nasedli Karlovi do auta a jeli po scénické Route 1 dalších 50 mil do hotelu, který máme zabukovány na dva dny.

Vím je to zbabělé, ale Karel už v kabině ani stanu spát nechtěl a navíc byly všechny cestou obsazené. My zas máme pro změnu smůlu, že všechny zítřejší kopce už jsme z auta viděli a zítra zase uvidíme. Kondice dobrá až na sice neintenzivní, ale nepříjemné škrábání v krku. Na večeri byly krevetky a sedmička místního Chardonnay a příjemná debata s Karlem, co to ta moje milovaná žena vlastně dělá a proč?

*102 km, cca 1300 m převýšení
(kus mi nešel tachometr)*

31.3. úterý. Dnes poprvé v krátkých kalhotách, pohodová etapa **87 km** a asi tak 1000 metrů převýšení. Odhaduji, protože jsem zapomněl tachometr v hotelu. Ráno nás Karel odvezl na místo, kde jsme včera skončili. Slunečno teplo a bezvětří. Prvních 25 mil nahoru dolů po mořských útesech. Já jsem si konečně užil plného nádechu. V krku už mne neškrábalo a hned se z cyklistiky stane lepší zážitek.

Asi v polovině nás čekali dnes dva největší kopce. První dvě stě padesát metrů převýšení a druhý sto padesát. Po příjemném sjezdu nás čekalo asi třicet kilometrů s větrem a někdy uragánem v zádech po zvláště rovině. Jelo to samo. Navíc těsně před koncem etapy nás čekali na pláži lvouni, co už tu byli i v roce 1997. Teď je jich víc, mají u pláže parkoviště a půlmílovou stezku pro jejich pozorování. Bydlíme v jednom asi z deseti motelů nastražených na turisty, co absolvují asi nejzajímavější část Highway Nr. 1. Slušné a za rozumnou cenu. Na závěr dne společná večeře v jedné z místních bud - restauraci a za polovinu než včera - mexická.

85 km, cca 1074 m převýšení (změřeno v autě, zapomněl jsem tachometr)

1.4. 120 km průměrnou rychlostí 21,6 a 100 kilometrů za čtyři hodiny třicet sedm minut. Není to apríl, ale být spravedlivý, musím přiznat, že vítr nebyl proti nám.

Začali jsme na jedničce s třímetrovým shoulderem a asi po deseti kilometrech si šoupli pěknou rekreační vesničku. Prvních dvacet kilometrů dvě pozvolná stoupání a stejně tak sjezdy. Na čtyřicátém kilometru jsme projeli přímořským městem Mooroo Bay a pak dalšími dvěma. Shoulder byl pořád exkluzivní. Drobnou přestávku jsme si dali na šedesátém pátém kilometru a dál už to bylo buď osídlenou nebo zemědělskou krajinou. Na závěr všude písek a na pravé straně velké písečné duny, jedno asi dvacetiprocentní stoupání, pěkné golfové hřiště a deset kilometrů zase v zemědělském kraji. Dnes jsem si dal na večeri výborný kuřecí salát a následovala filozofická hodinka s Karlem. Obojí příjemné. Dnes spím opět na jedné posteli king size s Michalem, jenom ta size je o hodně menší než včera. Dnešní M6 v Santa Marii je však o hodně levnější. Dnes jsme poprvé viděli lokální naleziště ropy s pumpami.

*120 km, 5:33 hod, 21,6 km/hod
718 m převýšení, Teplota 22.1 C, 5551 kalorií*

2.4. to bylo zase přes **120 km** a stovka byla za pět hodin a deset minut úplně v pohodě. Navíc přes 1000 m převýšení taky není špatné. Už jsem se zbavil “tasmánského komplexu”, že neuvedu přes sto kilometrů víckrát za sebou. Dnes jsme prvních deset kilometrů jeli boční a i přes to širokou ulicí a se zvláštním pruhem pro cyklisty. Pak jsme se zase napojili na jedničku a jeli směrem k vojenské základně Vandenberg air force base. Dvě táhlá stoupání na čtyřproudé jedničce s širokým shoulderem a minimálním provozem. Nad námi neustále kroužili orli. Co jsme si vystoupali jsme si pěkně v teple a s mírným větrem v zádech sjeli. Cca na 45. kilometru jsme dali přestávku ve městě Lompoc, kde bylo k vidění pár US vojáků. Následovalo dvacet pět kilometrů stoupání do 325 metrů nad mořem z nuly. Michal cestou píchnul, hory nalevo i napravo, moc pěkné a navíc jsem se cítil absolutně v pohodě, což jsem ráno zcela rozlámán nepředpokládal.

Sjezd mezi skalami byl impozantní, ale skončil na silnici číslo 101, což je skoro dálnice. Posledních třicet kilometrů jsme jeli po hodně frekventované, čtyřproudé dálnici a na širokém shoulderu. Moře napravo hory nalevo. Michal si stěžoval na horko a byl trochu grogy. Já si jedu svoje tempo a jsem v pohodě. V hotelu už čekal Karel. Večeře u Thajců, venku krásné teplo. Zítra jedeme určitě míň.

Dnešní průměr 19,6 km/h.
120 km, 6:10 hod, 19,6 km/hod
1039 m převýšení, Teplota 25.7 C, 5639 kalorií

3.4. to mělo být 85 kilometrů a nakonec to bylo **99 km** Nějak jsme nemohli trefit do hotelu. Je hned u dálnice 101 a po té se na kole jet nesmí. Všechny silnice však vedly ke 101 v úhlu 45 stupňů takže jsme se k hotelu přibližovali jak jachtaři plachtící proti větru. Dalším překvapením bylo, že jsme autem cca pět minut od outlet centra, kde jsme byli s Evčou a Luckou před dvěma lety. Zajeli jsme tam autem a mám o dárky postaráno.

Dnešní etapa začala ve městě Goleta předměstí Santa Barbary v pruhu pro cyklisty. Pak jsme zahнули směrem k pobřeží přes Hope Ranch, oblast kde asi bydlí ti co netrpí. Uprostřed golfové hřiště, spousta palem kolem cesty a vjezdy do rezidencí s branou znamenají, že asi místní občané bydlí v pěkných a větších domcích. S Karlem jsme se potkali na dřevěném molu v Santa Barbaře. Konečně jsem si dal chutnou kávu. Následovalo asi čtyřicet kilometrů po pobřeží, kde jsme jeli po silnici, krásné cyklostezce u dálnice asi pět set metrů po dálnici a viděli velké dřevěné domy, malé domky, stovky různých camperů (autobusy, přívěsy atd.) stojících v kempech jako sardinky a stejně tak na vyhrazených stáních u silnice. Vypadá to, že všichni místní občané i návštěvníci surfují a nebo chytají v moři ryby. Následovalo město Ventura, pěkné, ale i přes všechny elektronické pomůcky jsme lehce kufrovali. Ještě víc pak v cílovém městě Oxnard resp. Camarilo.

Hotel jsme našli, trochu obstarožní, ale spíme s Michalem na rozdíl od předcházejících dvou dnů každý na své posteli. Bydlíme zase uprostřed jahodových polí na kterých makají stovky zakuklených (širák, mikina s kapucí) Mexičanů a sbírají jahody. Těsně před koncem etapy jsme si čerstvé jahody koupili.

99 km, 4:50 hod, 20,1 km/hod
396 m převýšení, Teplota 26.6 C, 3967 kalorií

4.4. Je opět krásně slunečno a teplo a my jsme dnes ujeli **84 km** a již čtvrtým dnem průměrem přes dvacet a to se ještě motáme po městě. Prvních patnáct kilometrů bylo absolutní rovinou mezi lány na kterých makali zahalení Mexičani. Následoval nájezd na čtyřproudou jedničku na které se pohybovaly desítky cyklistů. Silnice po pobřeží už byla lehce kopcovitější a předjelo mne neskutečně moc děvčat na galuskách. Evidentně silniční cyklistika tady patří mezi děvčaty k oblíbeným sportům.

U pláží parkovaly davy aut a tomu odpovídající množství lidí na plážích. Opět spousta surfařů, ale vlny nic moc. Asi třicet pět kilometrů před cílem jsme se zastavili na malé pláži Paradise Cove s restaurací, kde jsme byli s Luckou před dvěma lety. Byť parkoviště stálo 40 dolarů bylo plno.

Dali jsme si jahodovou tříšť, bez alkoholu, jinak by jsme nesměli s nápojem na pláž (nevím jak se to pozná, ale pravidla se musí dodržovat). Houstnoucí provoz se nám podařilo docela úspěšně minout po paralelní cestě místní vesnicí. Oblast Malibu, kterou jsme projížděli evidentně není obydlena žádnými chudáky, soudě aspoň podle domů kolem cesty i na okolních kopcích.

Cyklistický shoulder se stále více a více stával parkovištěm, ale cyklistů pořád spousta a řidiči k nim jsou velmi tolerantní. Závěrečných deset kilometrů jsme jeli cyklistickou stezkou na širokých plážích Santa Monica. Davy cyklistů, chodců a běžců. Sobotní odpoledne je zde velmi frekventované.

Vyjíždíme z davu přímo ulicí Venice a hledáme hotel na Washington bulváru. Karel čekal před hotelem, krásná hospoda naproti, ideální závěr. Navíc měli pivo plzeňského typu, to znamená s pěnou.

Večeře vietnamské placičky a vínečko. Krásná servírka, my s Karlem lehce pod vlivem. Účet nás ohromil až zítra. Potom v jiné restauraci César salát a spousta místních kořeněných rohlíčků. Původní záměr dojít pěšky do Venice se pro únavu nezdařil, taxi nás zachránilo. Já jsem ulehl a chlapci ještě troch popíjeli, tak jsem dnes na rozdíl od nich méně unaven. Spíme v jednom pokoji, Michal nechtěl spát se mnou v posteli, spal na zemi. Celkově máme najeto 875 km. Teď se budeme dva dny flákat a pak plánuji ještě tři kratší etapy na mexickou hranici resp. do San Diego.

85 km, 4:10 hod, 20,4 km/hod
321 m převýšení, Teplota 27.1 C, 3632 kalorií.

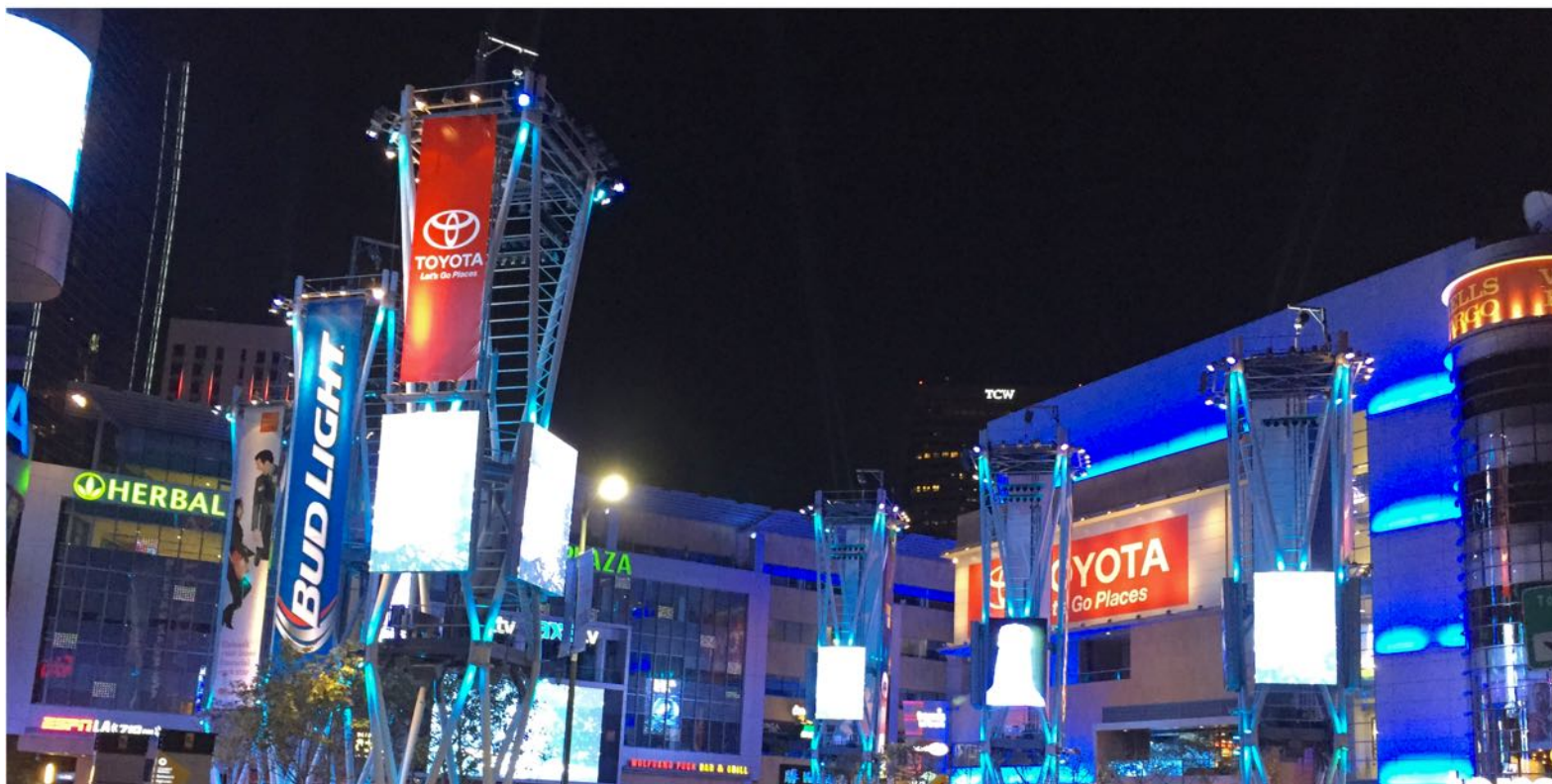

7.4. Jsme měli ujet 84 kilometrů a ujeli jsme **104 kilometrů** a navíc už vítr nebyl náš kamarád, naopak. Vyrázili jsme po cyklostezce kousek od hotelu na Washington bulváru. Ta nás za chvíli zavedla na pláž, kde jsme dnes byli jenom mi a pár cyklistů. Jinak ani noha. Elegantně jsme minuli po pláži letiště v LA i jednu elektrárnu. Betonová cyklostezka exkluzivní. Pomalu jsme se blížili k Manhattan beach a molu u kterého jsem před dvěma lety s Luckou a Honzou břicho surfoval (Lucka normálně surfovala). Slzu jsem zamáchl, Evča, Lucka i Honza byli skvělá společnost na Manhattan.... Na konci pláže je další elektrárna a za ní další přístav. Pěkný, jenom bylo ráno všude zavřeno. Dali jsme si tam sraz s Karlem. Ten je dnes pěkně otrávený. Martin neudělal stěžejní zkoušku na medicíně a procesně se komplikuje koupě domu ve Španělsku (v květnu spíme asi v hotelu). Za přístavem následovala další pláž a za ní poloostrov Palos Verdes Peninsula. Docela zajiždka, ale stála za to.

Spousta vilek, dvě golfová hřiště, mořské útesy a Los Angeles a celé pobřeží, co jsme projeli při předchozí etapě, jako na dlani. Taky jsme se trochu projeli do kopečka. Provoz minimální a pruh pro cyklisty exkluzivně vyznačený. Po sjezdu do San Pedra jsme museli kompletně objet nákladní přístav LA. Pro cyklisty byl přístupný až nejvzdálenější most od moře, takže jsme kolem kontejnerových skladišť jeli cca dvacet kilometrů. Zpestřením byla pouze válečná loď Iowa. Po přejetí mostu přes řeku (začíná v LA a na mapě není její jméno) jsme se ocitli v jiném světě. Exkluzivní cyklostezka a výstavní přístav jachet Long Beach včetně zakotvené Queen Mary. Atrakcí pro nás byli plachtící pelikáni, vrhající se na lov ryb střemhlav do vody. Jedna cyklostezka pro cyklisty, jedna stezka pro chodce a běžce, asi mají dotace z EU. Po Long Beach (skutečně dlouhá a široká pláž). Následovalo pár dalších městeček s malebnými přístavy a pak nekonečná a neskutečně široká Huntington Beach.

Cestou jsme měli ještě jednu vojenskou základnu s vojenskou lodí sci-fi tvarů. Ubytování máme v M6 ve městě Costa Mesa, které má jenom 110 tisíc obyvatel. Dnes musím pochválit Američany za exkluzivní cyklostezky resp. výrazně značený pruh pro cyklisty na normálních, vždy velmi širokých silnicích. Dvě piva s Karlem a pizza quattro formagi ukončili dnešní etapu dostatečně důstojně.

Ještě krátce ke včerejšku, kdy jsem oslavoval "36" narozeniny. Dopoledne jsme si zajeli autem mrknout na vilky v Beverly Hills (žádnou jsme nekoupili) a dali si kávu na Rodeo Drive. Po povinném průjezdu přes Hollywood Blvd jsme si trochu schrupli a vyrazili na kole na jídlo na místní Abbot Kinney Blvd, kde je spousta alternativních obchůdků a restaurací. Den před tím jsme se projeli i s Karlem na kole po Venice a Santa Monica. Večer jsme s Karlem zamířili na basket LA Lakers versus LA Clippers.

Michal zamířil na pláž a do vířivky. Trošku se nám opil, nic neřikal, neodpovídal na dotazy a tak tentokrát jsem ho nechtěl do postele pro změnu zase já. Opět spal na zemi.

*104 km, 5:52 hod, 18,0 km/hod
551 m převýšení, Teplota 21.0
C, 4162 kalorií*

8.4. Jsme najeli pěkných 90 kilometrů. Ze začátku jsme se proplétali vilovými čtvrtěmi Costa Mesa než jsme najeli na hlavní se standardní Bike Line. Ve městě byla opět pěkná zátoka, přístav a trénující veslařky. Za městem jsme najeli na cyklostezku do rezervace, kam auta smí jenom za peníze, ale mohou tam kempovat. Výsledkem bylo, že jsme se ocitli na krásné pláži obklopené dřevěnými domky, ale cesta dál už nevedla. Vyběhli jsme pár schodů a byli jsme zpět na silnici. S Karlem jsme měli sraz v Laguna Beach, městě plném uzavřených vilových čtvrtí. Následovalo pár kilometrů po hlavní a pak jsme opět odbočili na cyklostezku.

Dnes jsme zažili všechny druhy stezek, standardní příměstská asfaltová, tatáž za betonový svodidlem u hlavní cesty, písková na pláži se spoustou důchodců a pejškařů a čtyřproudá silnice se speciálním pruhem pro cyklisty, kde jsme pět kilometrů nikoho nepotkali. Asi ze staré silnice, kde je momentálně několika kilometrové parkoviště pro campery na útesech nad mořem se záchodky v pravidelných intervalech. Tentokrát bylo parkoviště zcela prázdné. Asi ve dvou třetinách trasy jsme jeli do vojenské základny, kam mohli jen cyklisti. Výhodou byly asi tři kilometry cyklostezky široké tak dvacet metrů s extrémně kvalitním povrchem (přistávací dráha pro letadla). Cyklostezka byla krásně vyznačena. Nevýhodou bylo, že jsme museli v jednom místě ukázat US mariňákům řidičák a pas, aby nás pustili dál. Jiná volba nebyla, než projet vojenskou základnou. Veškerý automobilový provoz jede po Highway 5 a tam se s kolem nesmí a ani jsme tam nechtěli.

Dnes spíme v Karlových Varech zde Carlsbad. Předměstí San Diega, kde Michal už po třetí píchnul. Prostředí a atmosféra zde je jih, palmy, moře, teplo (přes den) a relax. Na večeri jsme s Karlem dali krevety s halibutem na rožni s rýží, omáčkou a salátem. Výborné a sklenka vína v mexickém baru cestou do hotelu též. Dnes mi to trochu připomínalo Tasmánii, nedlouhá klesání a stoupání, ale pořád do kolečka. Bez bágů je to pohoda. Máme najeto asi 1070 km.

90 km, 4:45 hod, 19,5 km/hod
582 m převýšení, Teplota 22.0 C, 3684 kalorií

9.4. Poslední etapa a je to za námi. Dnes **57 kilometrů** velmi ležérním tempem s jedním tři kilometrovým kopečkem a převýšením 130 metrů do San Diega. Ráno jsme vyjeli z Karlových Varů a pokračovali paralelně s pláží po hlavní silnici. Pruh pro cyklisty byl excelentní a provoz nic moc. Nízké dřevěné domky se spoustou kaváren a jiných místních aktivit jako půjčovny kol, surfů atd..

Na plážích spousta surfařů. Na silnici spousta cyklistů a cyklistek na galuskách. Zase mne jich spousta předjela. Asi v půlce cesty jsme se potkali s Karlem u Starbucku a zrovna v místě, kde byla zácpa a byli jsme na kole rychlejší než auta. Trošku stres při hovoru s Evčou ohledně Honzíčkova dnešního chování. První prohřešek co nejsem doma. Dobrý výsledek. Posledních dvacet kilometrů bylo po rovině městem a s plážemi na pravoboku. Po stezce u pláže se jet nedalo, spousta chodců a cyklistů. Michal je konsternovaný, že nás zdraví spolujezdci v otevřených oknech aut na křižovatkách. Po sprše a krátké procházce jsme cestu zakončili v místním baru na pivu a v indické restauraci s velmi ostrým jídlem.

57 km, 3:12 hod, 18,0 km/hod
376 m převýšení, Teplota 24.2 C, 2461 kalorií

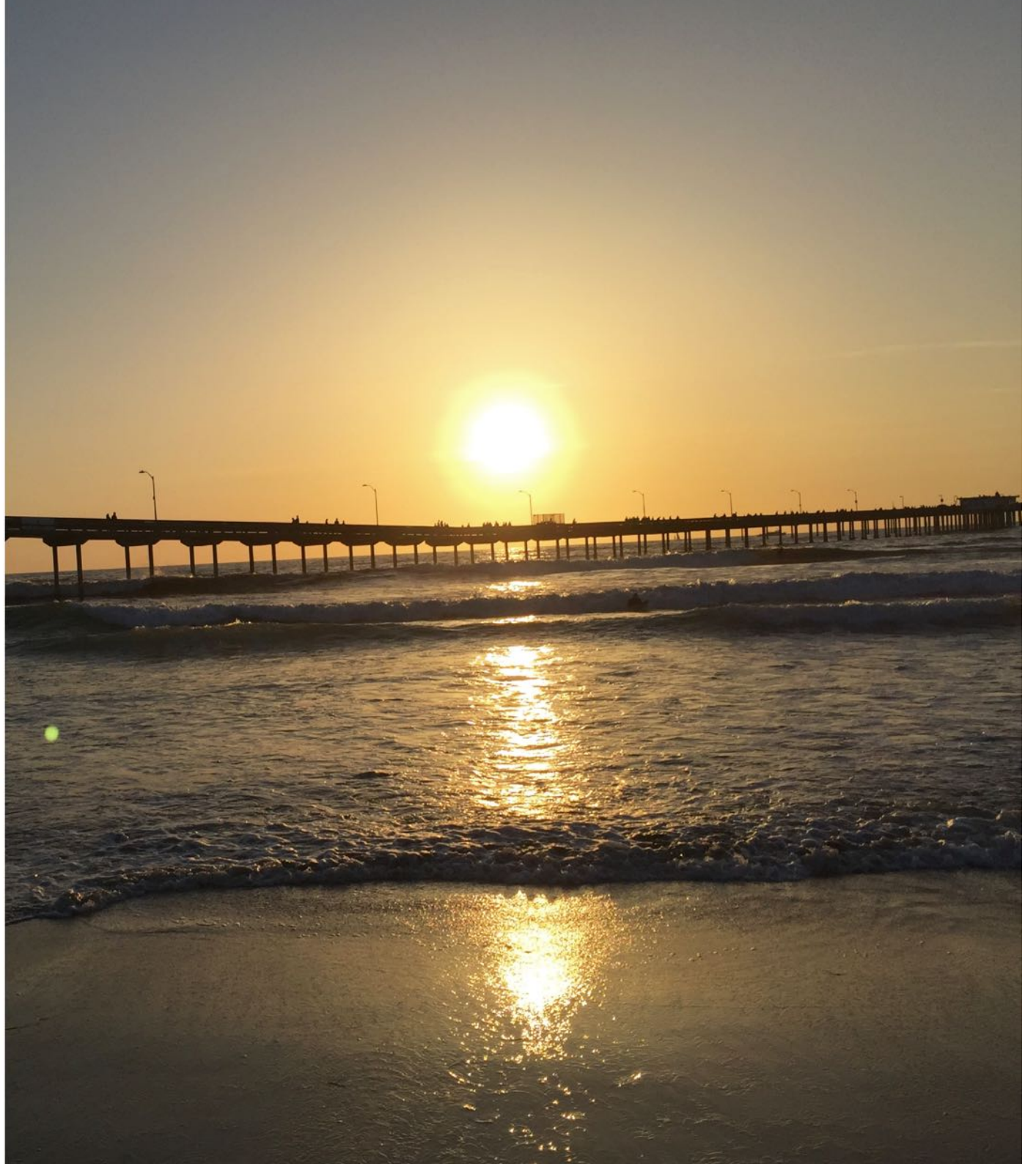

Krátká rekapitulace

- ve dvanácti etapách jsme najeli 1115 km
- nejdelší měla 121 km
- největší převýšení 1300 metrů v jedné etapě
- pár etap jsme jeli průměr přes dvacet

Další řádky tohoto cyklistického deníčku už doufám budu psát s Jirkou.

Tentokrát jsem si to moc užil. Žádné telefonáty do práce, žádná kontrola projektů, podřízených, dodávek a saldokonta. Věděl jsem, že nebudu muset nic zásadního v práci řešit. Honzu jsem měl lehce pod kontrolou i na tu dálku a Evča evidentně zvládala a byla v pohodě. Karel byl skvělá společnost a Michal naše rozumování přežil bez ztráty květiny. Možná to byla první bezstarostná dovolená od roku 1989. Doufám, že další a pokud možno s Evčou budou pokračovat.

Cyklocestování 2015 - část 2.

Křivoklát - Helsinky 14.6.-1.7.2015 - 1762 km

14.6.2015

Moje Desátá cyklo expedice dnes začala. Že už je desátá znamená, že mám extrémně tolerantní manželku, přihlédnou-li k rozsahu problémů co denně doma řešíme.

Jedeme s Jirkou z Křivokláta do Helsinek a v plánu máme trasu přes Německo, Dánsko a Švédsko. Dnes to bylo **101 km** a 1600 metrů převýšení. Jeli jsme trasu Křivoklát, Rakovník, Podbořany, Kadaň, Vejprty. Krajina krásná, vesnice otřesné, což je asi v Západních Čechách standard. Jeli jsme přes vesnici Siřem, kde jsem byl dvakrát skoro před čtyřiceti lety v době gymnasijských studií na chmelu. Kromě jednoho nového tenisového dvorce se ve vesnici nic, opravdu nic nezměnilo. Rozpadlý kostel, hnusná požární nádrž, kde jsme se koupali na gymplu nazí a předseda Národního výboru měl z toho problém. Hospoda, kde pařili dnešní lékaři, akademici a jinak uznávané osobnosti stále ve stejném stavu, jenom už to asi není hospoda. Ubytovna, kde jsme přespávali a děli se někdy hrozné věci, pěkně natřená. Jirku jsem musel cestou seznámit s technologií sběru chmele a jak fungoval kombajn. Alešovi Jirátkovi se muselo škytat.

Kadaň nás překvapila pěkným náměstím a nevalnou úrovní obsluhy v restauraci. Museli jsme jít do jiné. Z Kadaně už to bylo jenom 25 km, ale s víc než pět set metrovým stoupáním. Na hřeben Krušných hor. Měli jsme toho plné zuby, já jsem trpěl o pár minut méně než Jirka, nahoře jsem čekal a to jsou pro mně Vánoce. Nedával jsem to vůbec najevo. Do Vejprtu to bylo nahoru dolů, krátké kopečky. Celou dobu jsem přemýšlel, jestli mne při čekání na Jirku neštípl had. Na lýtce jsem měl dvě drobné, lehce krvácející ranky blízko sebe. Noha nenapuchla, tak to byla asi nějaká pracovitá moucha. Ve Vejprtech poslední české pivo, přejezd hranic a útulný hotýlek v Bahrensteinu pár stovek metrů za hranicí. Byl sice zavřený, bookovali jsme přes booking.com, volali nám, ale nedovolali se, tak nás tam nechali a dokonce i večeři ve stylu salámové mísy nám přichystali. Na první den to byla slušná porce a navíc v pěkném horku. Poprvé jsme jeli s taškami i na předních kolech. Kolo se řídí pohodlně a v taškách mám spoustu místa. Letos jsem si vzal opravdu do nejnutnější a uvidíme, zda bude stačit, nebo budu cestou oblečení dokupovat ?

15.6.2015

Nejhorší servis rovná se žádný servis a to je standard v bývalém východním Německu (DDR). Projeli jsme dnes spoustu vesnic a městeček a nikde žádná hospoda či zahrádka. Dnes to bylo **113 km** a 1200 metrů do kopce a 1800 z kopce. Krušné hory jsou za námi. Trochu krušná byla i dnešní noc, únava horní poloviny těla. Nohy kupodivu v pořádku. Vstal jsem už v sedm hodin a šel do asi kilometr vzdáleného bankomatu pro peníze. V hotelu, kde jsme byli sami, karty nebrali. Pekelně se ochladilo a na rozdíl od včerejšího vedra bylo maximálně deset stupňů. Jsme v horách. To potvrdilo i prvních čtyřicet kilometrů na předměstí Chemnitz, dříve Karl Marx Stadt. Ještě, když jsem začal jezdit do Německa se tak město jmenovalo. Začali jsme do kopce, následovalo deset kilometrů po krásné cyklostezce a pomalu padala mlha a začínalo pršet. Až do Chemnitz jsme jeli buď po silnici 95, chodníku nebo cyklostezce. Nahoru dolů. Jirkovi stačím v pohodě. Včera večer trochu blinkal, asi únavou.

Před Chemnitz jsme si užili dlouhé klesání po místní okresce. Do centra Chemnitz jsme se dostali rozsáhlým parkem. Jirka trochu upadl, brknul taškou o zábradlí, ale v minimální rychlosti. Centrum Chemnitz je docela pěkné. Dali jsme si rajčatovou polévku a rajčatový salát. Z Chemnitz jsme se vymotali po cestě, kterou si pamatuji ze svých cest do Bad Hersfeldu. Následovala nejdříve dnes naše oblíbená silnice 95, chodníky, cyklostezky, lesní cesta a na závěr krásná asfaltka po břehu jezera blízko Lipska, kde mají domy místní ne-chudáci i s pěkným člunem před domem. Bydlíme ve městě Rotha, před kterým to trochu foukalo do protisměru a je tu elektrárna bez komínů, ale prý není jaderná ? Jediný podnik zde je turecký kebab, který vedou Indové. Dokonce i Vietnamci nás vyfakovali v osm hodin večer, že už mají zavřeno.

Bydlíme v pěkném pokoji v otřesném, rekonstruovaném paneláku, kde jsme my a pravděpodobně už jenom afričtí běženci a v jejich patrech děsný bordel. Fyzička ok, ve srovnání se včerejškem to byla brnkačka.

16.6.2015

Dnes jsme ujeli **91 km** po rovině proti větru a spíme na břehu Labe mezi městy Dassau a Rosslau. Ráno jsme hned na začátku etapy málem zakufrovali v lese, ale dírou v plotě jsme se dostali na cyklostezku do Lipska. Cestou jsme debatovali s chlápkem na galuskáči, to jsme nevěděli, že je v Německu jeden z posledních sportovních cyklistů, co potkáme. Bylo to asi dvacek kilometrů po místních cyklo-chodnicích a chvíli parkem. Centrum Lipska pěkné s trhem, jaký je asi ve většině zdejších větších měst. Koupili jsme mapy a pokračovali na sever. Cyklostezka nás zavedla na málo frekventovanou silnici. Nepříjemný protivětr nepolevoval.

Následovala trojice menších měst a chodníky pro cyklisty. Ten nejširší vedl kolem nevzhledné pharmaceutické továrny Bayer. Před tím jsme šoupli malou přestávku a malou porci curry wurstu. Závěr byl zemědělskou krajinou a vesničkami. Ani v jedné ani jedna hospoda. Na závěr jsme si dali pivo v Dassau na náměstí a vyrazili směr Labe. Jirka zavelel na cyklo chodník na druhé straně silnice. Chodník náhle skončil a na následném mostku jsem musel couvačky táhnout kolo (byl jsem trochu široký) a na druhou stranu silnice jsme podlézali most a sotva kola od řeky vytlačili na krásnou cyklostezku, na které jsme dle Jirkova pokynů nesetřvali. Hotel je stará celnice a máme krásný podkrovní pokoj. Jenom nejbližší restaurace byla zase skoro dva kilometry vzdálená. Asi jediná ve městě. Jednoho místního občana jsme dotazem na restauraci zcela zaskočili, díval se na nás jak na Marťany. Nohy dnes trochu bolí, chladivá masti snad pomůže a vítr má zítra foukat z boku.

17.6.2015

Dnes jsem se chtěl učit po dojezdu španělsky a zase nic. Po **120 km** v sedm večer jsme dali dojezdové pivo, sprchu a večeři a je deset a chce se mi hrozně spát. Dal jsem si na večeři řízek, celý den jsem měl intenzivní pocit, že potřebuji maso, které jsem od soboty neměl. Spíme ve městě Stendal, které už trochu připomíná západní Německo. Jinak všude liduprázdné vesnice s cyklochodníky se zámkové dlažby (drcá) a podobně liduprázdná městečka. Asi po padesáti kilometrech jsme dali přestávku se špenátovým vajíčkem ve městě Burg, kde jsme setrvali v plynulé konverzaci s cyklistou z Hamburku, který jel obráceným směrem. Následoval trajekt přes Labe a labská cyklostezka. Není tak atraktivní jako dunajská, navíc Labe se nám jeví jako malá řeka s jedinou lodí co jsme na ní viděli. Za cyklostezky musím Němce pochválit. Jsou skoro všude a tam, kde nejsou je minimální nebo žádný provoz.

Deset kilometrů před cílem jsme si dali kolu, kávu a zmrzlinu na břehu Labe v pěkném historickém městečku Tangermunde, kam evidentně žádné bomby za války nepadaly. Na ostatních městech je to ještě dnes vidět, kam padaly. Nikde ani malá zmínka o válečné historii. Sto dvacet kilometrů není špatné. Tělo v pohodě, zadek se dnes hlásil intenzivně, uvidíme, co bude zítra. Dnes jsme přes Booking.com opět zabookovali hotel, co byl zavřený. Naštěstí jsme našli jiný s trochu vlezlým šéfem, ale zase příjemnou obsluhou v restauraci.

18.6.2015

102 km do Hitzhacker u Labe a Jirkův rozbitý telefon. Vypadl mu dva kilometry před cílem při navigování za jízdy z ruky. Bohužel displej na zem. Dnes jsme vyrazili až po desáté. Dokonce jsem stihl před odjezdem si zopáknout první dvě lekce španělštiny. Už jsme přešli skoro celé Německo napříč a ještě jsem neviděl ani jedno golfové hřiště.

Ted' už jsme v západním, evidentně je tu víc lidí i aut a vyšší cena dojezdového piva i jídla v restauraci. Cyklostezky jsou opět u všech hlavních silnic, jenom jsou starší, občas betonové a užší. Na první pohled mezi Ost a West už není žádný rozdíl. To muselo stát peněz.

Dnešní rovina se v závěru mírně vlnila a je to lepší, aspoň chvíli se nemusí z kopce šlapat. Mákli jsme si slušně. Vítr, někdy vichřice dula ze všech stran, jenom ne ze zad. Vyhlíželi jsme les i vesnici, tam přece jenom foukalo míň. Přestávku jsme měli jednu, v půlce ve městě Arendsee, kde jsme si skoro hodku dáchli a dali salát s vietnamskou polívkou. Bydlíme ve starém hotelu nad Labem, kde jsou všichni obyvatelé minimálně dvakrát starší než Jirka a hrají u večere kanastu. Dnes to trochu bolelo, ale pocit po je o to krásnější. Vyměnil jsem kalhoty a zadek byl dnes o hodně míň bolavý než včera, začíná však tláčit, asi hubne.

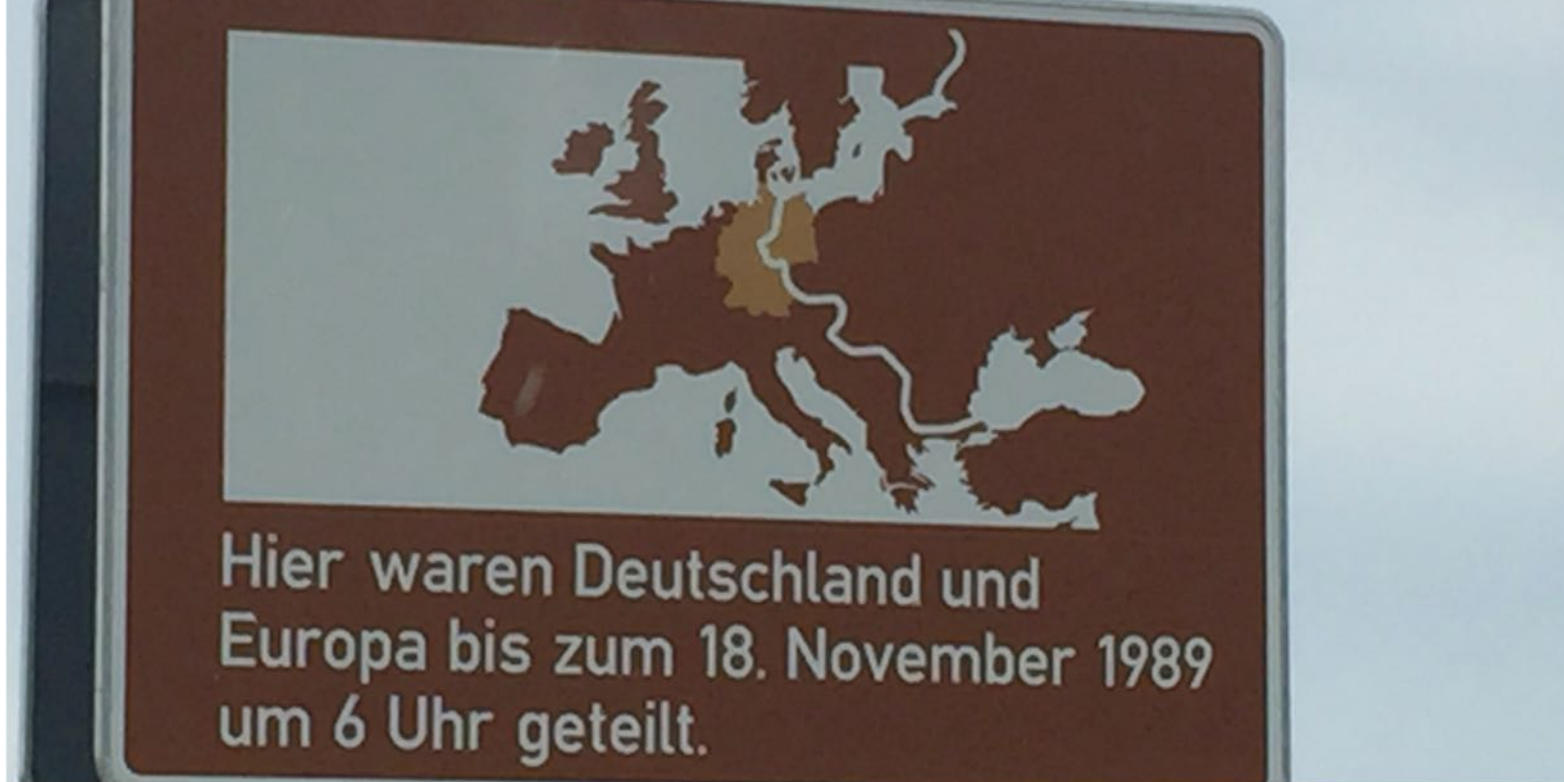

Jirku pořád v pohodě stíhám,
forma dobrá, soustředění v USA
se určitě vyplatilo.

19.6.2015

107 km, déšť, protivítr a trochu i
vršky. Spíme ve starém hotelu u
jezera v Grosse Ratzeburger See
u města Luebeck. Na mapě na
tachometru už vidím moře. Dnes
jsme vyjeli do nepěkného počasí,
hned za pár kilometrů
špatně zahuli do lesa a zajeli si
pár kilometrů a ještě do kopce a
po šotolině. Začalo pršet. Chvilí
jsme se před deštěm schovali v
nějaké vesnici u Labe. Asi po
třiceti kilometrech jsme dorazili k
trajektu, kterým jsme se přeplavili
opět do DDR. Pár kilometrů po
hrázi Labe proti vichřici nám dalo
docela zabrat. Pak jsme se tak
třicet kilometrů pohybovali po
bývalé hranici mezi SRN a DDR.
Vůbec už není poznat co byl
východ a co západ. Všude
docela pěkné domky z
červených cihel a u každé silnice
cyklostezka. Cyklisti žádní,
kromě místních dám jedoucích
na nákup a dětí ze školy.

Ty náš předjíždějí. První delší přestávku jsme si dali ve městě Buchen na 65. kilometru. Oba jsme toho měli dost. Příčina byla asi i v tom, že jsme si ráno oba nachystali magnézium a zapomněli ho vypít. Půlka malého kuřete se salátem a kolou s půlhodinovým odpočinkem pomohli. Silnice i stezky jsou často obklopeny hustým stromoradím nebo keři, chrání nás před větrem. Další přestávku na kávu jsme dali v pěkném městečku na ostrově u jezera jménem Ratzenburg jedenáct kilometrů před cílem a pak už to byla do hotelu brnkačka. Teď se cítím v pohodě po řízků a pivu. Zítra nás čeká poslední a asi nejkratší etapa v Německu. Přestávku dáme dřív. Je to rychta, ale pocit při a po dojezdu je famózní. Kromě zadku a i ten se lepší mne zatím nic nebolí. Jirku v pohodě stíhám, jen se ráno a po přestávce pomaleji rozjíždím. On je zase udýchanější. Máme najeto **635 kilometrů**. Ještě tak tisíc a máme hotovo.

Zkušenosti expedičního cyklisty mne však naučily, že kolik je do konce se počítá tak čtyři etapy před koncem.

20.6.2015

84 km přes Luebeck a vůbec mně to dnes nebavilo. Poslední noc v Německu. Ráno jsme vyjeli z útulného hotýlku do slunečného počasí. Ani ne za hodinu jsme byli v centru Lubecku, což hlásají cedule, že je univerzitní město, jenom studenty jsme neviděli. Centrum nic moc, ale i přes to jsme si dali na pěší zóně dobrou kávu. Pak jsme trochu zakufrovali a trvalo nám dost dlouho než jsme se z města vymotali. Celé to tady na mne působí takovým ušmudlaným dojmem. Následovalo přes šedesát kilometrů zemědělskou krajinou a opět liduprázdnými vesnicemi. Je sobota a sportující cyklisty jsme potkali dva. Jinak na kole babky s nákupem. Stezka sice trochu hrbatá, ale opět všude u každé okresky. Pořád dokola rovina, mírné stoupání, mírné klesání a protivítr v lepším případě boční vítr.

Stačí se podívat kam jsou natočeny všudypřítomné větrné elektrárny a je jasné, kam fučí. Většinou jsou natočeny ve směru, kam jedeme, tudíž fouká proti nám. Zpestřením byla zastávky v Neustadt in Holstein, kdy jsme konečně dorazili k moři. Moře jsme tedy zatím neviděli, ale lodě v malém přístavu ano. Přijeli jsme, zasedli do restaurace a spustil se liják. To po dobu požívání krevet a rajčatové polévky ještě asi pak třikrát. Citelně se ochladilo. Po zbylou cestu posledních třicet kilometrů už ani nekápl. Poslední tři kilometry jsme jeli dokonce po větru. Dnes mne to nebavilo. Nuda, pořád stejná krajina. Musím si začít pouštět, jako Jirka, něco do sluchátek. Tomu se to dnes náramně líbilo. Jirku v pohodě stíhám, dvacet kilometrů před cílem jsem si šoupnul energit a pocit únavy se výrazně zmenšil. Večeře byla výborná. Platýs a láhev vína. Píši až ráno, dnes nás čeká pouze třicet kilometrů na trajekt do Dánska a lehce odpočinkový cen.

Po **720 kilometrech** za sedm dní si ho snad zasloužíme.

21.6.2015

Jsme v Dánsku. Po **36 km** po rovině zemědělským krajem a tři čtvrtě hodině trajektem. Trajekt byl šestipatrový a nástup na něj byl velmi dobře zorganizován. Auta najížděly najednou třemi různými vjezdy. V severním Německu bylo i přes to, že je víkend, liduprázdno. Pár starších lidí na kole. Jednu paní při přejezdu mostu po úzkém chodníku Jirka trochu drcnul a pan Němec se rozčílil. Já jsem rozčílil zase Švéda stojícího v autě v řadě na lístek na trajekt (bylo těch řád asi 10), že jsem se předběhl za Jirkou. Na trajektu jsme si dali párek v rohlíku a pivko. Hotel máme hned v přístavu - místní verze F1. Hned po příjezdu jsme zalehli a oba usnuli. Teď jsme se vrátili z místní vesničky resp. jedné ulice z pizzerie typu bufet po dobré večeři. Dáme film a jdeme spát, zítra máme zase stokilometrovou ambici.

Dnešní atrakce -v řadě na trajekt plná dánská a švédská auta plechovek s pivem a jinými alko i nealko nápoji. Později jsme pochopili proč.

22.6.2015

Dalby asi padesát kilometrů před Kodaní. Dnes to bylo 100 kilometrů a aby to **100 km** bylo, museli jsme si zajet prohlédnout vesnici, kde nic nebylo, jenom benzínka. Dnes nám byl vítr přátelský udělali jsme průměr 20 km za hodinu a byli hotovi před čtvrtou hodinou. Hotel byl zabukován, dál jsme jet nemohli a navíc Jirku pobolívá koleno, tak jsme ani dál nejeli. Dnes to byla pohoda s Pavlem Bobkem a Michalem Tučným. Učím se poslouchat muziku za jízdy jako Jirka. V prvním městečku asi na dvacátém kilometru byl problém najít nějaký otevřenou kavárnu na snídani. Nakonec to byla pekárna s dobrou buchtou a děsnou kávou. Další zastávku jsme měli asi na šedesátém kilometru po přejezdu tříkilometrového mostu mezi dvěma ostrovy.

Viděli jsme hlavní, dálniční most, ten náš byl vedlejší a zasloužil by si rekonstrukci. Byl pro auta, vlak i chodce. Ve městě Vordingborg byl opět problém najít nějaký podnik, kde se dá napít a dát si třeba salát. Nakonec se mezi spoustou obchůdků s kde čím podařilo najít bufet-pizzerii. Salát měli a kolu taktéž. Je tu pěkně draho. Třetinka lahvového piva v restauraci stojí v přepočtu 80 CZK. Posledních čtyřicet kilometrů bylo po cestě bez jediné zatáčky a lehce nahoru a dolů. Místní vrcholy dosahovaly výšky kolem 130 metrů nad mořem. Závěrečné dva kilometry byly z kopce. Kolo už trochu vrže po 850 kilometrech, zítra ho namažu. Já zatím nevřžu, ale moc se těším do postýlky, dlouhý spánek je pro udržení kondice vele důležitý. Dánsko pěkně čisté, Dánů asi je málo, docela liduprázdno. Naopak počet relativně zdravých lidí na invalidní motorce (takové co jsme koupili Pavlovi Látalovi) je tu docela dost.

23.6.2015

Jsme v nejsevernějším pěkném historickém městě Dánská Helsingbor po **106 km**. Dnes to byly dvě rozdílné Dánská před a za Kodaní. Před Kodaní klasická zemědělská krajina s domky z červených cihel. Za Kodaní na pobřeží spousta výstavních bíle omítnutých domů, spousta pěkných aut a spousta kaváren a hospůdek na pobřeží. V dánském vnitrozemí jsou pouze benzínky a čas od času bufet pizzerie. Většina aut menších a spousta lidí na kole. Konstatoval jsem, že dánská společnost je asi dost skromná a rovnostářská. To jsem za Kodaní musel odvolat. Viděli jsme spousta Škodovek City Go, ale i spousta Porsche. Ráno jsme vyjeli do slunečného počasí, po pár dnech jsem si nevzal dlouhé kalhoty. To se však zhoršovalo a kousek před Kodaní jsme se museli schovat před lijákem. Dnes jsem jel do Kodaně s Danielem Landou a docela to utíkalo.

Příjezd do Kodaně byl přes spoustu světelných křižovatek a tudíž zastávek. První dojem z centra nic moc. Uprostřed něco jako zábavný park s kolotoči a spousta rekonstrukcí a staveb. Jak jsme odjeli mezi uličky a směr přístav bylo město malebnější. Přestávku a občerstvení jsme si dali v restauraci ve stylu Elvis Presley, dobrý a lehký chicken burger. Výjezd z města jsme trochu hledali. Předjeli nás desítky cyklistů na všech druzích kol. Nejzajímavější jsou ty s bednou na dvou předních kolech v které se vozí jedno a víc dětí. Kodaň nám připomínala Amsterdam. Mne ještě zaujal zcela nahý Dán, chystající se vykoupat v moři. Jeho pohledná přítelkyně se bohužel teprve ke svlékání chystala. Druhá polovina cesty byla po pobřeží, které má klasický výletní charakter. Chvilí to proti nám pěkně dulo a nebyla to úplná rovina. Po příjezdu do města jsme dali dobrou ryбку a sedmičku piva v přepočtu za 240 CZK.

Bydlíme v B&B za 100 Euro (bed and breackfast), jenom nevím jestli tu snídani dostaneme (nedostali jsme) ? Dnes mne párkrát zbolelo pod kolenem, uvidíme. Zítra začínáme trajektem do Švédska.

24.6.2015

Markaryd uprostřed krásných švédských lesů po **94 km**. Ráno jsme vyrazili na trajekt a v průběhu plavby z dánského Helsingboru do švédského H e l s i n b o r g u se báječně nasnídali. Vymotat z průmyslového a přístavního města nám chvíli trvalo. Podařilo se nám vybrat SEK, což je zkratka pro švédské koruny a viděli jsme IKEU v domácím prostředí. Úplně stejná jako v Brně. Na sever jsme vyrazili po okresce, která vedla rovnoběžně s dálnicí. Lehce zvlněná zemědělská krajina a vítr v zádech. Až do té doby, než jsme zjistili, že jedeme špatně a museli jsme se vracet pár kilometrů proti větru. Asi na šedesátém kilometru jsme se zastavili v městečku Orkerljunga, a dali si salát.

Jirkovi mezi tím ušla píchla duše a musel měnit. Následovala opravdu krásná prašná cyklostezka kolem jezer švédskými lesy. Všechno krásné zelené, u dřevěných domků a domů krásné posekaná hustá tráva. Trochu mi to připomíná Aljašku, široký vysekávaný pruh u silnice kvůli zvěři, značky pozor na losy u silnice, jenom ty hory na horizontu chybí. Ve městě, kde bydlíme v pěkném hotýlku ze šedesátých let s velmi příjemným recepčním je továrna Nibe, kteří vyrábějí prvky topení co bude mít Jirka v domě. Jsme dnes v místech, kam by jsme nikdy autem určitě nejeli a tudíž nikdy, to co vidíme ze sedla kola, neviděli.

25.6.2015

114 km do Klevshultu. Nejdříve se musím vrátit ke včerejší večeři. Vynikající předkrm nakládané rybičky a pak výborný losos a na konec zmrzlina. Konečně nějaký kulinářský zážitek. Ráno, též po výborné snídani, mají tady výborný lámány kneckebrot, jsme vyrazili do zamračené zimy.

Prvních padesát kilometrů do Ljumby jsem trochu trpěl. Bolely mne nohy, neměl jsem puštěnou muziku a jeli jsme hodně lesem a když jsme vyjeli, dnes bláznivý vítr foukal proti. V Ljumby jsme si dali lehký thajský oběd - krevetky s nudlemi, loupal jsem energii pustil si Richarda Müllera a hned to bylo lepší. Navíc jsme jeli velký kus kolem jezera, takže k vidění byla spousta různých dřevěných domků a bylo se na co dívat. Pořád mírně zvlněná rovina. Dvacet kilometrů před cílem jsme spočinuli ve Varnamo. Jedouce pomalu po náměstí mne Jirka ukazoval nějaký obchod nalevo a zastavil. Na poslední chvíli jsem zastavil i já, jenom šlapku už jsem nestačil vytáhnout. Následovalo obvykle žuchnutí na beton a zase na otloukanou pravou stranu. Trošku to bolelo, ale vše se obešlo bez následků. Jirka mi pak koupil zmrzlinu. Posledních dvacet kilometrů jsme ujeli za 45 minut, už jsme chtěli být na hotelu.

Hned po dojezdu se mi podařilo přemluvit Honzu Sobotíka k postupu ve vývoji software, který se mu snažím vysvětlit už půl roku. Vyfotil jsem si, kde se tak stalo, je to dost zásadní změna v jeho myšlení. Dnes píšeme ještě před dojezdovým pivem, restaurace je v jiné budově než spíme. Máme doma nový traktor na trávu, dnes jsem kvůli němu telefonoval snad desetkrát. Sláva.

26.6.2015

117 (Jirka) **118** (já) **km** do Odeshog kousek od jednoho z největších jezer ve Švédsku se jménem Vattern (kolem se jezdí víc než 300 kilometrový cyklistický závod). Dojezd a pocit po dojezdu více než sto kilometrové etapy je super. Jirka říkal, že lepší než sex s holkou pod třicet. Nemůžu posoudit, ale ten dojezd je fakt super. Dnes jsme vyjeli do docela slunečného počasí a žádného větru po vydatné snídani (vanilkový tvaroh s jahodami).

Prvních padesát kilometrů bylo po absolutní rovině většinou lesem. Zdálo se mi že stoupáme. To se ukázalo pravdou při dlouhém sjezdu do města Jopköping. Asi nejdelší sjezd od Krušných hor. Jopköping je větší město u jezera. Pěkné a navíc tu na hlavní třídě měli sraz majitelé silných typicky amerických aut. Jezdí jich tu spousta, asi oblíbené zdejší hobby. Měli jsme za sebou víc než padesát kilometrů tak jsme si dali místní menu za 79 SEK a hodku spočinuli. Mysleli jsme si, že zbytek bude kolem jezera. Naopak, kopečky nahoru a dolů. Dnes jsme nastoupali 850 výškových metrů. Je to o hodně zábavnější a čas rychleji utíká, jenom je to větší dřina. Mám radost, že pořád stíhám Jirku. Letos asi díky pravidelnému šlapání na spinningovém kole a soustředění v USA mi nedělají problém malé krátké kopce. Naopak mne baví a nemám problém je vyjíždět ve stoje na těžký převod a nohy i dech se dají nečekaně rychle do pořádku.

Pořád jedu o dva až tři převody těžší než Jirka. Pomaleji šlapu, ale jedu stejně rychle. Přestávku na výbornou zmrzlinu jsme dali ve výletním městečku Granna u jezera. Dnes spíme velmi levně za 300 SEK v motelu se společným, ale čistými sprchami. Jsme tu asi jediní hosté. Večeře super v Thajské restauraci. Evidentně Švédové mají větší životní úroveň než Dánové a asi se rádi baví. Jsou tu všude restaurace a kavárny, velký rozdíl proti nudnému východnímu Německu a Dánsku.

27.6.2015

Nejpohodovější etapa znamenala dnes **112 km** do Norrköpingu. Rovina s lehkým větrem v zádech a průměr skoro 21 kilometrů za hodinu. Ze začátku to byla absolutní rovina. Ráno v hotelu nebyla snídaně, tak jsme vyrazili lehce po deváté. Mysleli jsme, že jedeme jako draci. Předjeli nás však dva borci mého věku na galusce jedoucí dvakrát rychleji než my. Potkali jsme je v pekárně na snídani.

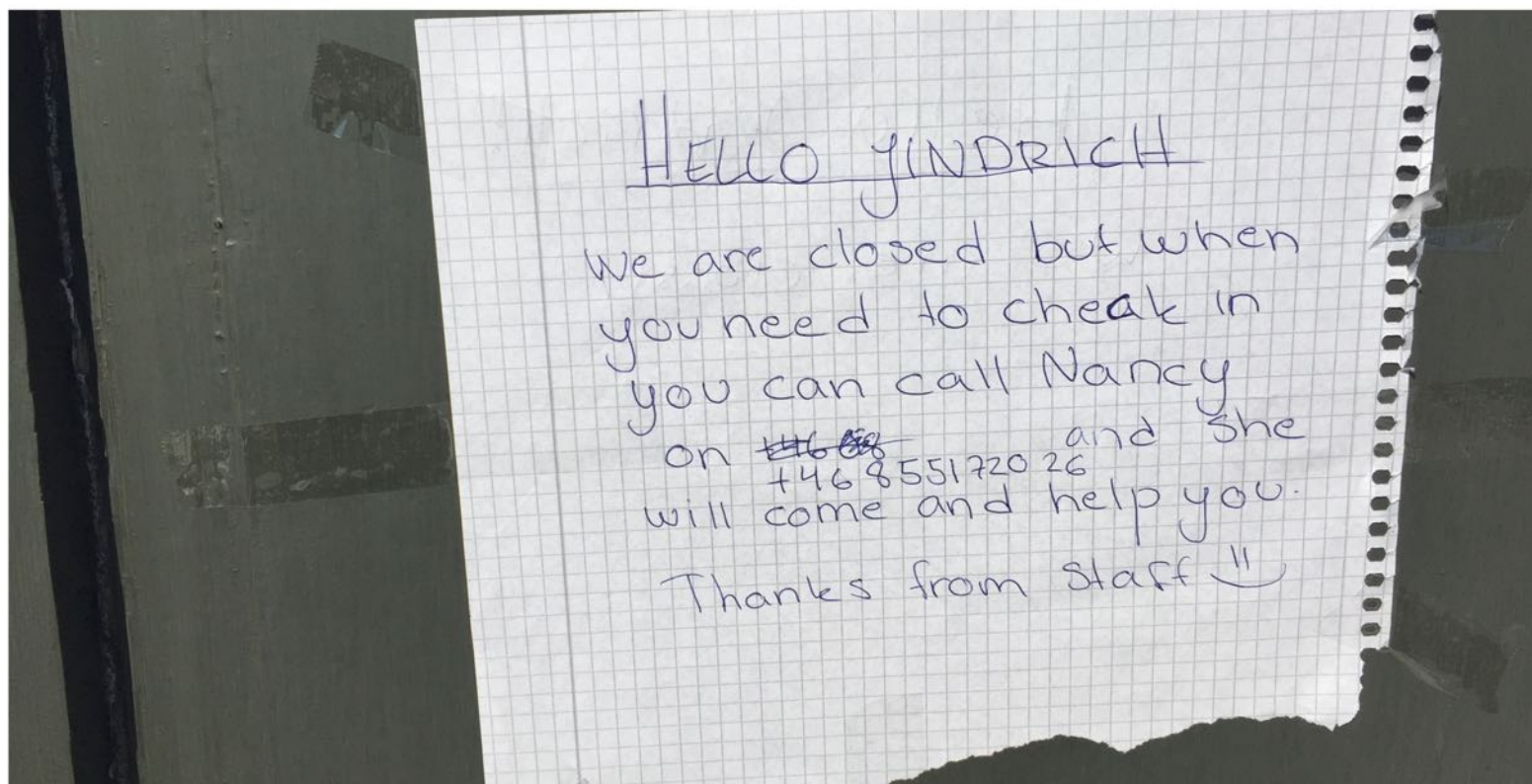

Říkali, že když nás předjížděli měli na tachometru 45 kilometrů za hodinu. Docela se zajímali od kudy jsme, kam jedeme a kde už jsme všude na kole byli. Další přestávku jsme dali na šedesátém pátém kilometru v Ljokopingu. Pěkné náměstí, sluníčko a spousta lidí evidentně ne ve stresu. V druhé polovině trasy byl atrakcí sklápěcí most na silnici, kde jsme museli čekat až přejede malá bárka. V Norrkopingu jsme byli před půl pátou, nezvykle brzy. Městem protéká řeka a na nábřeží jsou hospůdky. Dali jsme pívko, pokecali a netušili jak hrozné nás čeká ubytování za sto padesát éček. Klíč ve schránce na kód, nějaký černoch, asi host, se motal u dveří a v pokoji jedna normální postel a přistýlka. Pokoj ve velikosti stanu, pravda s koupelnou. Dnešní etapu jsme si s Jirkou oba užili. Má na tom zásluhu i forma nabytá za předchozích 1300 kilometrů a pěkně osezeny zadek. Dnes jsem jel po dlouhé době v krátkých kalhotách. Svítalo sluníčko a bylo teplo.

28.6.2015

111 km zvlněnou krajinou (900 metrů převýšení) z Norrköpingu přes Nyköping. Celkem máme najeto za 15 dní 1509 km, tudíž průměr lehce pře sto, takže jsme spokojeni. Po včerejší podvečerní procházce do centra Norrköpingu a velmi dobré večeři u místního Čiňana, nebyla noc žádná sláva. Hned před okny benzínka a pořád nějaký hluk. Před spaním jsme se dívali na dost stupidní film, takže se mi zdály pěkné blbosti. Ráno to vypadalo, že se v motelu ani nenasnídáme. Pak se ukázalo, že si můžeme vzít jídlo z ledničky. Začali jsme stabilně otravným výjezdem z města po cyklostezkách průmyslovou zónou zcela bez provozu. Asi za hodinu jsme se vymotali na břeh pěkně mořské zátoky a už to začalo být zábavnější. Dokonce nás čekalo asi stometrové stoupání do místních pěkných lesů. Pak už to byla švédská klasika. Les, pole, jezera, červené domečky a míjení dálnice. Dnes i včera jsme míjeli golfová hřiště s krásnou trávou.

Přestávku jsme dali na 65 km v Nyköpingu. Docela díra. Pár lidí a po hlavní ulici projížděl každých pět minut nějaký historický americký bourák. Jezdí jich tu přes víkend spousta. Koupili jsme si nějaké ovoce a dali krevetový salát a trochu delší přestávku než obvykle. Následujících 45 kilometrů bylo pohoda se zmrzlinkou pár kilometrů před cílem. Jirkovi definitivně stačím po rovině i do kopce. Baví mne kopce jezdit ve stoje a někdy paradoxně přehazují na těžší převod. Bydlíme u mořského zálivu a těsně u královského zámku Tullgarn Slott. Trochu připomíná Lednici. Budova hotýlku je prastará křivá s koupelnou na chodbě, ale kouzelná. Málem jsme přijeli pozdě a už tu nebyl nikdo, kdo by nás ubytoval. Na dveřích už byla cedulka, kam máme volat. Všechno zavřeno, žádná šance ani na jídlo ani na pití. Náhle se však objevila nějaká paní, co zaplatit chtěla a ta nám za úplatu i pivko i nějaké jídlo donesla.

Za oknem není benzínka jako včera, ale krásná louka, mořský záliv a les. Zítra to máme k trajektů tak 70 kilometrů, chtěli by jsme večer do Finska.

29.6.2015

70 km do Stockholmu k trajektu do Finska. Dnešní deníček píšeme s Jirkou sedíce na desáté palubě trajektu. Jede zátokou velmi blízko břehu a domků roztroušených v lese a u zátoky. Zapadá slunce, je teplo a nefučí a k tomu láhev novozélandského vína. Romantika maximální jenom moje krásná manželka mi k tomu chybí. Dnes mne v noci vzbudila intenzivní bolest kolena. Toho, na které jsem žuchnul asi před třemi dny. Cítil jsem ho celý den, ale s přibývajícimi kilometry se to lepšilo. Ráno jsme pod vlivem kratší etapy vyjeli po vydatné snídani knäckebrotu trochu později. Do prvního města Sodertalje to bylo docela v pohodě. Klasická houpačka krátkých kopečku a sjezdů. Po výborném kafe laté na náměstí jsme vyrazili směr Stockholm.

Asi dalších patnáct kilometrů to bylo ještě lesem a kolem jezer. Pak začalo předměstí typu Jižní Město. Po různých cyklostezkách, chodnicích a silničkách jsme se kodrcali do centra Stockholmu přes hodinu. Zakoupili jsme lístek na trajekt a jeli se podívat do asi kilometr vzdáleného centra. Pivíčko, krevetový salátek a krátká procházka a asi dvě hodiny zevlování v historickém centru. Nakonec se nám podařilo na trajektu zajistit kabinku, sice bez oken, ale se dvěma postelemi nad sebou. Dobrá večere a teď si sedíme v teploučku a pozorujeme západ slunce. Pěkné vyvrcholení švédské části výpravy. Švédsko až na nedostatek hotelů a ceny ubytování (a piva) na nás udělalo velký dojem. Krásná krajina, všude pořádek, pěkně dřevěné domky, jezera, cyklostezky nebo cesty s minimálním provozem a velmi příjemní lidé. V přístavu jsme pokecali s cyklistou, co jel domů do Finska, ale z Lisabonu. Vyfotil si nás.

30.6.2015

121,5 km (1250 m převýšení) do Lohja u finských jezer asi šedesát kilometrů od centra Helsinek. Včera jsme po romantickém popíjení na nejvyšší palubě trajektů šoupali ještě jednoho panáčka a šli asi o půlnoci spát. Ve Finsku je hodinu časový posun, tak jsme si museli dát budíka na šest. Vůbec se mi nechtělo vstávat a za půl hodiny už jsem stál u kola v garáži trajektů. Rozloučili jsme se s kamarádem Finem, co jel z Lisanonu a vyrazili směr centrum Turku. Buď centrum není poznat nebo jsme ho minuli. První dojem z Finska nic moc. Turku město plné činžáků. Snídani jsme dali v místním konzumu a vyrazili. Prvních šestnáct kilometrů po cyklostezkách a rovině a pak nás čekal shoulder silnice 110, kopírující dálnici. Dřív to byla asi hlavní. Začalo se nám to vlnit a přicházela "americká" stoupání. To znamená, že silnice vede rovně a stoupání je vidět dlouho do předu. Některá mohla mít i sto metrů převýšení.

Krajina podobná jako ve Švédsku jen ty pěkné domečky červené a tráva posekaná tu chybí. Působí to zde méně uklizeným dojmem. Přestávku jsme dali po 55 kilometrech v Sale. Za architekturu města by se nestydělo žádné české město před rokem 1989. Na náměstí - parkovišti byl trh a pár stánků a u nich bakelitové židle, kde místní zevlovali. Sendvič s rybí pomazánkou byl vynikající. Pokračovali jsme po silnici 110 nahoru a dolů. S vědomím druhé půlky etapy už je to psychicky snesitelnější. Na 90. kilometru jsme zahrnuli na boční cestu. Záhy zmizel asfalt, prašná cesta zcela kopírující terén. Krátce a prudce nahoru a pak dolů. V hustém lese mají místní dřevěné domky, asi chaty a je tu spousta jezer. Jenom díky hustému porostu jsou nevyfotitelná. Na 100. kilometru jsme si v místním bufáci dali kolu a už ten zbytek, naštěstí po asfaltu, dojeli. Nějak už mi nesloužily nohy, pokud jsem se postavil, bolely a sílu neměly.

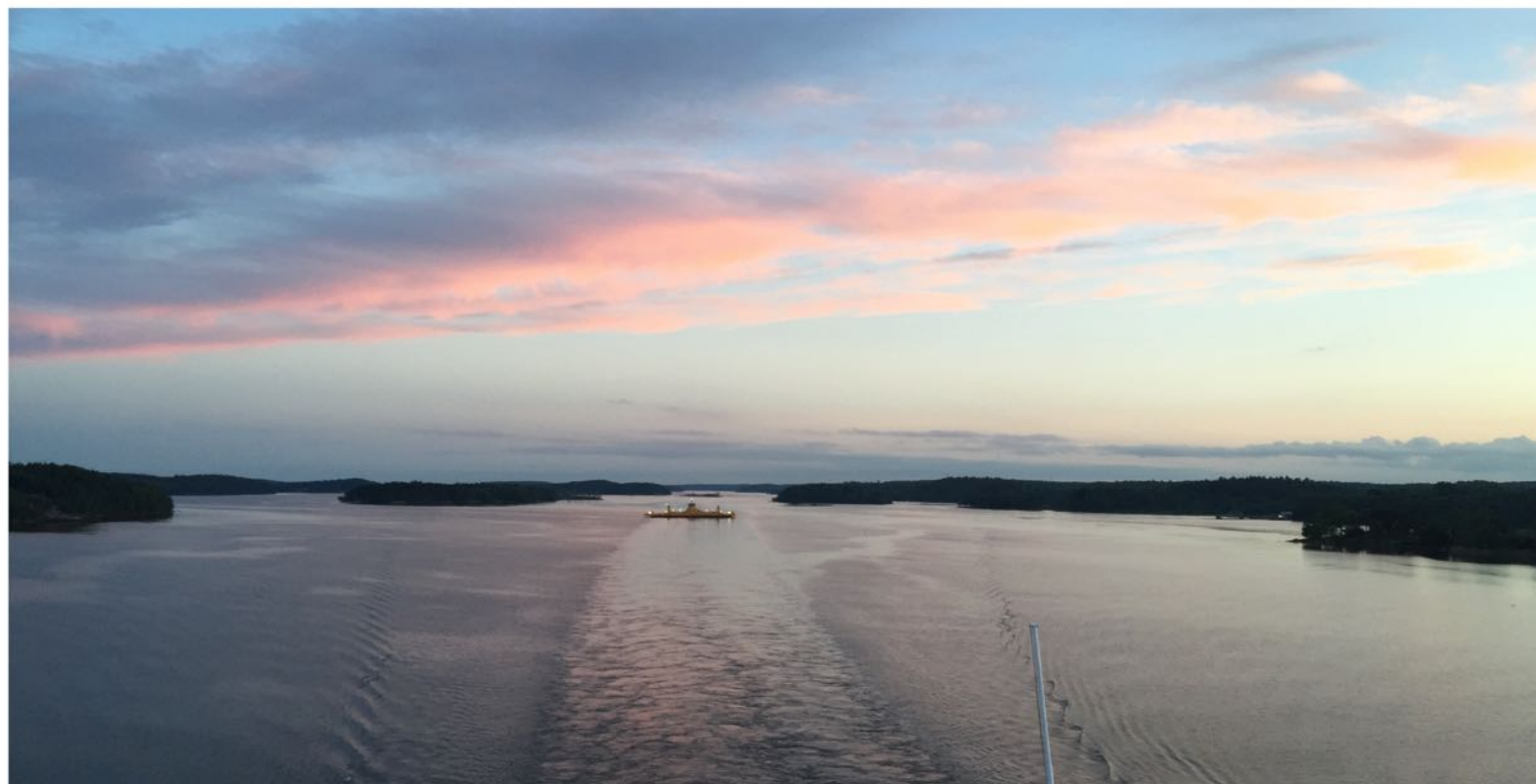

Je osm hodin a už ležíme v posteli. Oba máme asi nejtěžší etapy a poslední přes stovku plné zuby. Povečeřeli jsme místní specialitu - klasický bramborák. Zítra máme zabukován hotel v tribuně olympijského stadionu - moto naší vypráví totiž je, vzdát hold Emilu Zátopkovi. Pocit po dnešní etapě a třech místních pivech, které nám nalévala typická, lehce obtlouklá, ale velmi příjemná Finka, byl opravdu famózní.

1.7.2015

61 km do Helsinek.

Dnešní deníček píšu až druhého července, ležíce v posteli v době kdy jsme za posledních osmnáct dní měli najeto aspoň deset kilometrů. Včera to bylo převážně po příměstských stezkách a naší oblíbené silnici 110 zase nahoru a dolů. Už jsme to nijak nehrotili a já osobně jsem se docela flákal i když pár kopečků jsem musel svižně následovat Jirku.

Olympijský stadion jsme našli bez problémů, nějaký člověk nás vyfotil u olympijských kruhů a věže, podání ruky, dík a slza na krajíčku a je to za námi. Zase to bylo s Jirkou super, v absolutní pohodě, trochu ho musím poslouchat a vůbec mi to nevadí. Jsem moc rád za to co s Jirkou prožíváme, asi se hned tak kdejakému tátovi nepoštěstí. Navíc i Fin, co jsme s ním mluvili, nám potvrdil, že jezdí sám, protože nemůže sehnat parťáka. Celkem jsme najeli 1762 km ostatní statistiky doplním, až nahrajeme z tachometru do počítače. Tuto expedici jsem zvládl ze všech dosavadních asi fyzicky i psychicky nejlépe. Jirka mi vůbec neujižděl, ba co, kdyby bylo na mne, občas bych jel rychleji. Na to máme samozřejmě s Jirkou zcela odlišný názor. Bavili mne kopce a kopečky, známka dobře fyzicky a snad jsem i něco shodil. Jirka signifikantně. Po foto jsme zajeli ještě do moderní části Helsinek na pivo a pak do hostelu, symbolicky na olympijském stadionu.

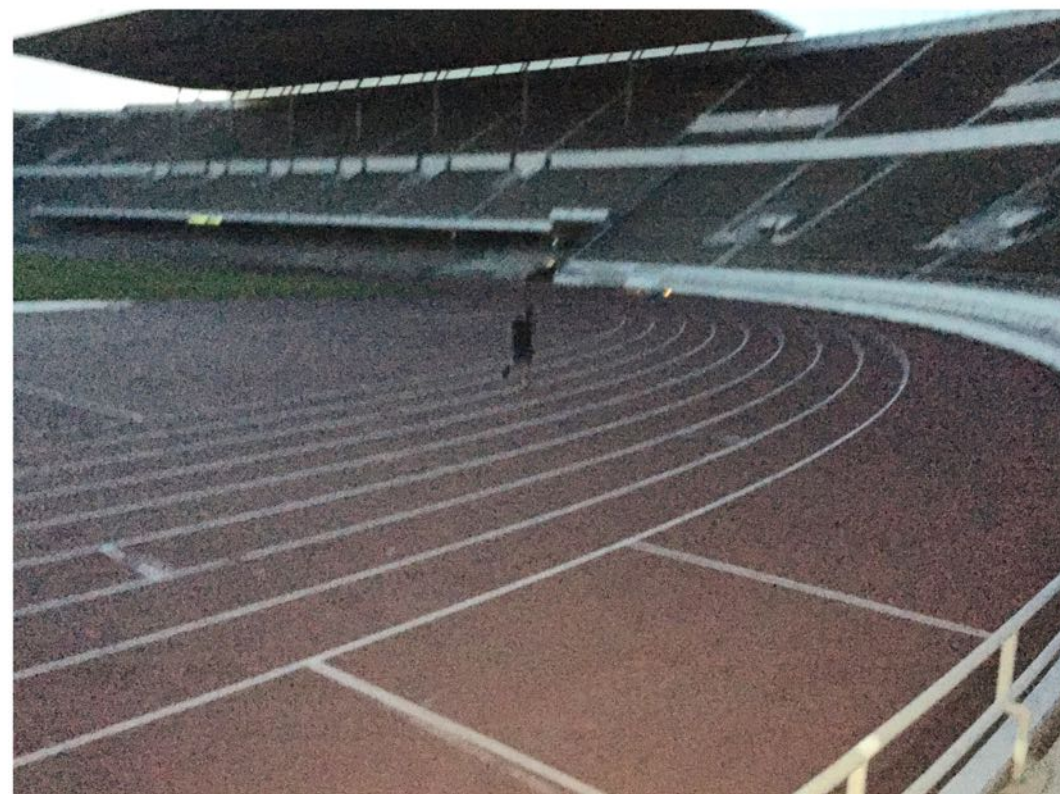

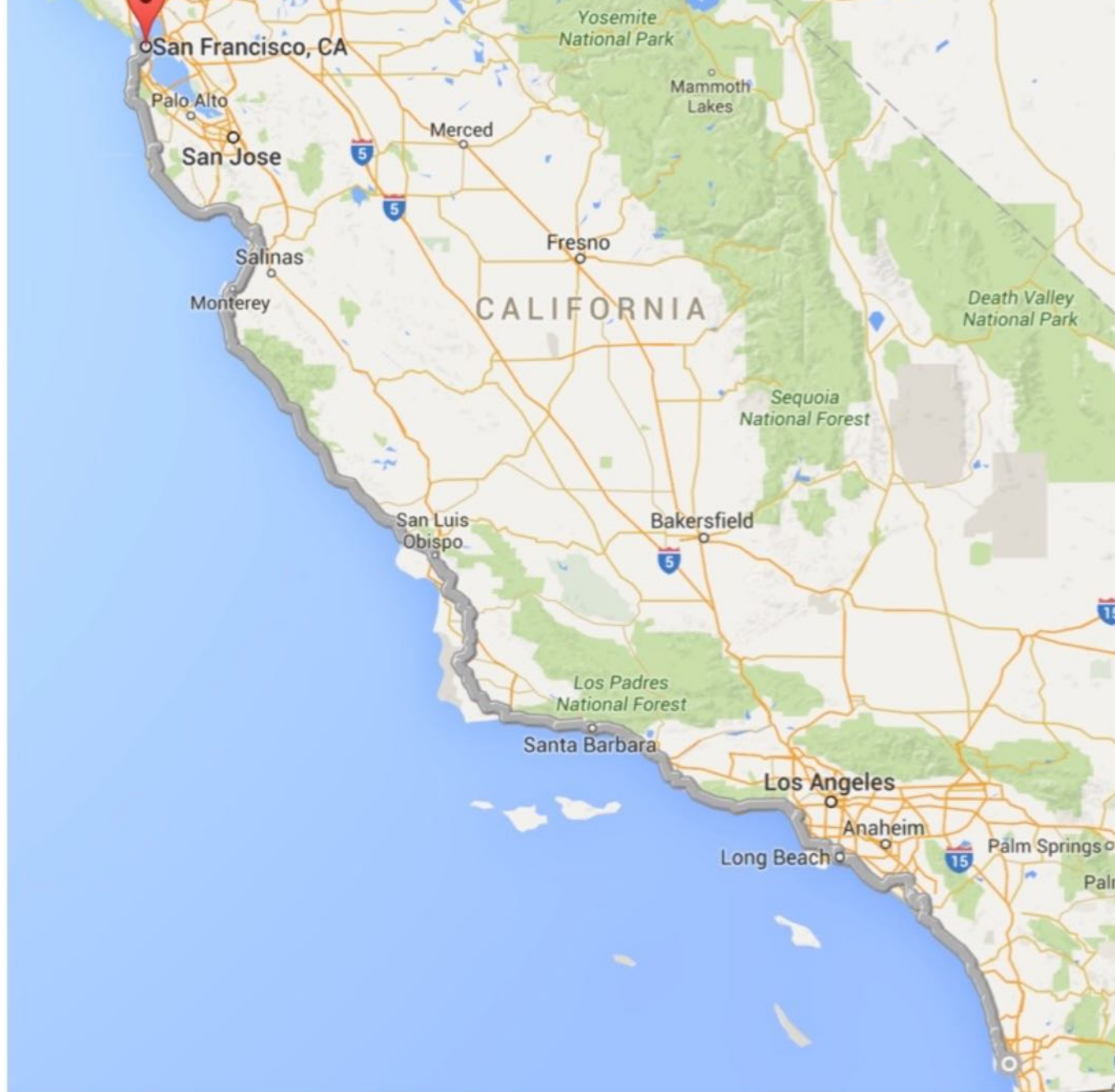
Skromné ubytování s dvouposchodovou postelí, ale stačí. Večer jsme se napapkali u Thajců a já už jsem přešel z piva na víno. Poseděli, pokecali a spát jsme šli celkem nepoškození (na rozdíl od Paříže). Dnes nás čeká klasický shánění beden a zítra frčíme. Děkuji všem doma a hlavně Evči za podporu.

Vyvrcholením našeho zájezdu bylo oběhnutí čestného kola na olympijském stadionu o půl noci, kdy ještě tma nebyla. Pár lahví vína jsme před tím zdolali, přes plot jsme tam i zpět museli, ale Emilovi jsme tím svůj hold a po svém vzdali důstojný.

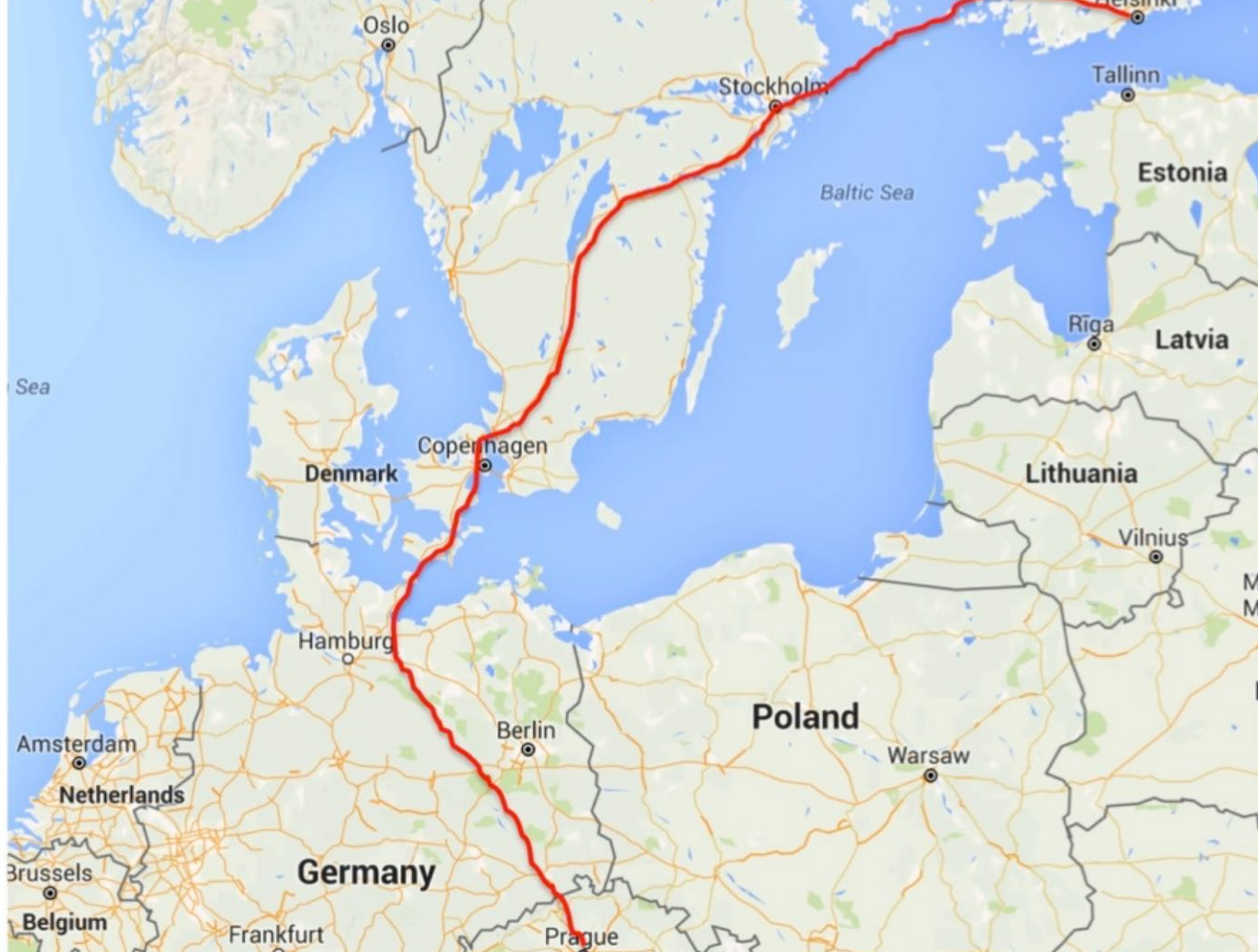
Bylo to super, stálo to za to, doma žádný průšvih, jenom bylo na čase se po návratu zapojit trochu intenzivněji do projektu VF. Někteří ve WNI budou na můj návrat s láskou vzpomínat.

Jirkovi a všem, co mne i ze Zlína podporovali, velký dík. D JH

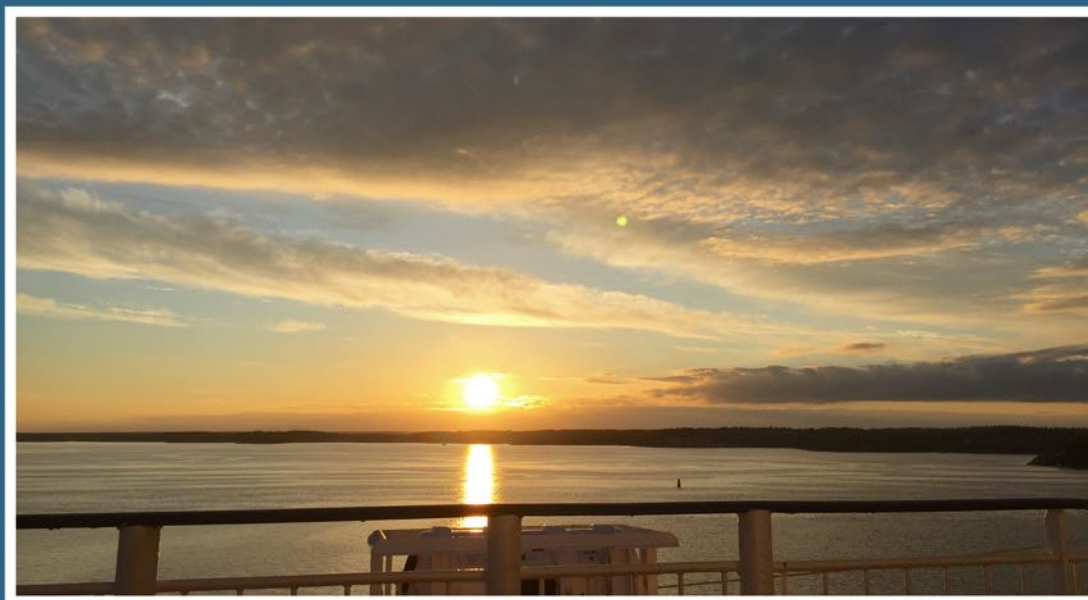

San Francisco - San Diego 1115 km

Křivoklát - Helsinky 1765 km

Cyklocestování 2015

SAN FRANCISCO - SAN DIEGO USA 26.3-13.4.2015 - 1115 KM

Karel Schlanz, Michal Hajda, Jindřich Hegmon

KŘIVOKLÁT - HELSINKY 14.6-1.7.2015 - 1762 KM

Jirka Hegmon, Jindřich Hegmon